

Žít navzdory všem prognózám

Postel na JIP je jako nepopsaná stránka. Hodiny zde utíkají velmi pomalu. Sny se mísí s realitou a čas se měří po kapkách. Vše se ještě musí popsat. Pro některé zde všechno znovu začalo. Taková byla v tyto měsíce realita pro tisíce lidí, a tak to i bylo i u protagonistů tohoto vyprávění. Ti, kteří navzdory všem prognózám nad koronavirem zvítězili.

03.06.2020

Happy Birthday na JIP

8. dubna se Javier znovu narodil. Ale ne na porodním sále, ale na JIP. Toho dne nabyl vědomí a schopnost komunikovat díky trubici, kterou mu zavedli pomocí tracheotomie a která mu měla zachránit život. Toho dne měl narozeniny. Zdravotní sestry mu vyrobily balónky z chirurgických rukavic a zazpívaly mu o půlnoci 'Happy Birthday'. Nikdy na to nezapomene. Téměř měsíc byl na JIP v bezvědomí. Půlku té doby pod sedativy.

Vzpomínky se mu vytrácí 12. března, když byl s horečkou přijat na kliniku Navarrské univerzity v Madridě, po šesté dávce chemoterapie. Javier je filosof a vysokoškolský profesor. Žije v centru Opus Dei a když se nakazil,

právě dokončil léčbu, která měla potlačit nádor v tlustém střevě, aby mu ho mohli odoperovat. Jeho obranyschopnost byla velmi oslabená. Lékař mu řekl, aby na sebe dával pozor, že jeho imunita je v této chvíli na nejnižší možné úrovni. A tehdy přišel COVID-19.

„Nic si nepamatuji, i když vím, že už mě chtěli párkrát odepsat. Ale díky Bohu, nadále se mi věnovali. Dali si práci a pátrali po podobných případech v Itálii: rozhodli se, že mě každých osm hodin obrátí, abych mohl dál dýchat, a krom toho mi udělali tracheotomii,“ vypráví.

Uběhlo 35 dní na jednotce JIP. Zhubl o 20 kg a byl samá rána. Přišel o svalovou hmotu. Trpěl pneumotoraxem a kapacita jeho plic byla 30%. Vypadal příšerně, upoutaný na postel, k respirátoru a životně důležitým přístrojům. Přestože byl několikrát na umření,

lékaři a sestřičky se mu nadále věnovali.

Mezitím se za něho modlily stovky lidí. „Mezi mými známými se začala objevovat spousta zpráv o mém stavu, prosby o modlitby, abych vytrval. Řetězec se zvětšoval, vyprávěli mi, že se za mě modlí lidé ve Spojených státech a v Keni -kam jsem dříve hodně jezdil-, katolíci i lidé jiných vyznání, dokonce protestantský pastor,“ vypráví.

Dny ubíhaly v bezvědomí, směsice snění a skutečnosti. Představoval si, že namísto zdravotních sester s ochrannými pomůckami v zelené barvě ho ošetřují statečné, italské ženy v černém. Dokonce se viděl v jakémsi ráji plného dětského smíchu, kde ho, zdá se, čekalo štěstí dokonalé lásky. Mohl si vybrat, zda tam zůstane, nebo se vrátí do svého nedokonalého světa, kde na něj čeká v Keni jeho projekt, který má dát

obživu a vzdělání 300 žebrajícím dětem. Krom toho si vzpomněl, že se má ještě omluvit někomu, komu uškodil. Rozhodl se pro návrat. Bylo to na jeho 51. narozeniny.

„Bojím se, že zapomenu, že toto je má druhá šance. Máme žít tak, aby náš život dával smysl, abychom dávali přednost tomu, co je hodnotné, ne tomu, co je podružné. Byl to silný zážitek, pociťovat sílu společenství svatých, že nejsem sám; být označen olejem při pomazání nemocných. Opravdu jsem cítil, že jsem ochraňován,“ říká.

A zatímco nabývá sil a připravuje se na operaci nádoru, Javier už pracuje na kampani pro získání finančních prostředků, aby mohl podpořit své žebrající děti v Keni. Spousta lidí stále pomáhá, a to i uprostřed této pandemie. Projekt se jmenuje Karibu Sana, ve svahilštině to znamená 'Vítejte'.

'Nesoběstačná' stařenka

Inés má 99 let a už šest let žije v domově pro řeholnice v centru Madridu. Inés je 'nesoběstačná'. Takto ji klasifikovali na ošetřovně tohoto domova. Patří do skupiny starých lidí, kteří se o sebe neumí postarat. Potřebuje chodítko, je hluchá a má srdeční problémy. Někdy jí vystřelí tlak a potřebuje kyslík. V březnu chytla nějaký druh chřipky -ještě se nevědělo, co je to COVID- a přijali ji do nemocnice, kde, díky jejímu věku, neměla ani nárok na respirátor. Lékaři řekli, že z nemocnice neodejde. Ale stalo se.

Když se vrátila do domova, řeholnice ji dali na nějakou dobu do karantény. Nevěděla, kde je, ani jak se jmenuje. „Pomalou nabývala vědomí a nyní už mluví normálně, že je tu epidemie, že někteří z jejího okolí zemřeli, ale že

ona strach ze smrti nemá, je klidná a říká, že odejde, až Bůh bude chtít,“ vypráví jeden člověk z její rodiny.

Řádové sestry, když propukla epidemie, musely dodržovat karanténu a řízení domova převzal odborný lékařský tým, který poslal městský úřad Madridu. Když se situace stabilizovala, začali se vracet dobrovolníci. Mnozí z nich se divili optimismu a radosti Inés, jak se modlí růženec a chodí k přijímání, a jaký má duch služby.

„Jak se dožít 99 let, prožít to, co si prožila ona, a nezapomenout přitom na Boha?“, ptá se jeden z těchto dobrovolníků. Někteří s ní hovoří pomocí videokonference, další se díky jejímu příkladu začali zpovídat a chodit k přijímání. „Za všechno děkuje, a takový je Bůh“, dodává jeden z nich. Inés, supernumerářka Opus Dei, byla jedna z těch, které ze společnosti vyloučil COVID, někdo,

na kterého by si nikdo nevsadil, že by mohl přežít. Řeholnice se jí občas ptají: „Inés, víš, proč jsi zde? Abych pomáhala mnoha lidem.“ A s úsměvem odchází.

'Rád bych dál žila'

Vitorina má 79 let, je numerářka auxiliar, a potom, co mnoho let pracovala v administrativě v centrech Opus Dei, užívá si důchodu. Ale koncem měsíce března došlo k tomu, že omdlela a probudila se v nemocnici Univerzitního centra v Bilbau. Zde se více než měsíc zotavovala, prožila si karanténu i osamění. „Zpočátku jsem nevěděla, že mám COVID, jako by mi provazem obvázáli všechny klouby na nohou, sotva jsem se hýbala; řekli mi, že mi to spraví chodítka a rehabilitace“, vypráví.

Za nějaký čas nemohla Vitorina rozhybat pravý bok, občas kulhala a chodila s holí. Jedné noci se jí přitížilo. „Nafoukla jsem se jako balón.“ Nakonec došlo na obávanou diagnózu: měla koronavirus, který jí vyvolal zápal plic. Krom toho chytla nemocniční nákazu a měla pneumotorax a tak se obávala o svůj život. Ale to všechno překonala. Nyní jen děkuje těm, kdo se o ní starali a kdo se jí věnují v současnosti.

Mnohokrát jsem myslela na smrt. „Váhy se vychylovaly tu na jednu, tu na druhou stranu“, vzpomíná. Odevzdávala se do Božích rukou a obracela na Pannu Marii milosrdenství a prosila ji o milost života. „Miluji život a ráda bych dál žila“, říká.

Pro ty, kteří si musí projít zkouškou nemocí koronavirem, má Vitorina toto jednoduché poselství: „ať mají víru, velké odhodlání a neklesají na

mysli, ať si zachovají naději. Život je tím největším darem a stojí za to bojovat.“

Filip, mimořádný pacient

Filip je miláček svých rodičů a svých sedmi sourozenců. A proto byli plní úzkosti, když mu se mu 9. března začala zvětšovat teplota. Obvykle je obtížné zjistit, co mu je, protože se nevyjadřuje jasně, nestěžuje si a některé věci nechápe. Filip má Downův syndrom.

O týden později přijali Filipa v CUN Madrid s oboustranným zápallem plic vyvolaný koronavirem. Aby mohl komunikovat s lékaři a zdravotními sestrami, jedna z jeho sester, Marie, s ním do nemocnice odjela.

Filip je dárek pro celou rodinu.
„Vedle něj zapomeneš na všechny

problémy. Jak napsala jednou má sestra, to, co my bychom považovali za otravné, opakující se nebo dokonce směšné, je pro něj něco úžasného. Ze všeho má radost, stále se směje, nekritizuje, nemyslí negativně, neplete se, neuráží tě...“ říká Marie, pro kterou bylo „výsadou“ být v tyto dny 'hospitalizována' spolu se svým bratrem.

„Tito lidé mají duševní postižení, ale každý z nich je jedinečný. Tím chci říci, že Filip má svou osobnost, charakter, hodně má rád hudbu a jeho oblíbenými filmy jsou Lví král, Mary Poppins a Matilda. Sní o tom, že si v létě vyjede lodí, je dojatý o Vánocích a při zpěvu koled kolem adventního věnce. Zvláště si oblíbil Petra, nejmenšího ze sourozenců“, vykládá Marie.

„Věděla jsem, že mě může nakazit, ale když vidíš, že tvým posláním je

pomáhat, aby se tvůj bratr zotavil, zapomeneš na to. Věděla jsem, že je v rukou Božích, že počítá s modlitbou a podporou mnoha dalších lidí,“ uvažuje.

Třetího dne od přijetí do nemocnice spal Filip prakticky celý den a nejedl.

„I když mi lékaři říkali, že je to normální, měla jsem pocit, že jeho život pomalu vyhasíná.“ Nakonec lékaři řekli, že má potíže s dechem a že by se měl na něco soustředit.

„Pustila jsem mu hudbu, kterou měl rád, aby si zkoušel sednout, pak se mu lépe dýchá. Ve 14:15 se s ním spojila přes zoom celá rodina: a to bylo pro něho další povzbuzení.

Všichni sourozenci i mí rodiče dělali, co mohli, dávali mu otázky, aby ho rozesmáli. V osm večer jsem mu řekla, že musíme zatleskat doktorům, tím se získal další čas... Navzdory tomu všemu to nestačilo.

Nedostávalo se mu vzduchu,“ vypráví jeho sestra.

Jednoho večera, když mu vyzkoušeli všechny možné druhy kyslíkových masek, aby nemusel být intubován, ho převezli na JIP. Filip to nechápal. „Byla to těžká chvíle; musela jsem mu vysvětlit, že ho lékaři převezou na jiné poschodí a že já s ním nemůžu, ale že se brzy znovu setkáme,“ vzpomíná Marie.

Po třech dnech přišla Marie k boxu JIP, aby svého bratra, když ho budou odpojovat, doprovázela, a aby se nelekl. Ale když se zdálo, že vše spěje k dobrému konci, rodiče Filipa a Marie byli pozitivně testováni na COVID a museli být také hospitalizováni. „Můj otec je rizikový pacient, byl dvakrát operován na rakovinu, jedno z toho byly plíce. Matka se vrátila domů za tři dny, ale otec byl v nemocnici 16 dní s vážným klinickým obrazem,“ vypráví Marie.

'Mám obrovské štěstí, že mám víru'

„Mám obrovské štěstí, že mám víru a že jsem z Opus Dei a to mi zvláště v této chvíli pomohlo,“ vzpomíná Marie. „Uvědomuješ si, že počítáš se silami, které nejsou tvoje. Nedávno mi otec řekl: “Mysli na to, že Pán chce, aby ses o něho starala prostřednictvím Filipa a Miguela Ángela,“ tak se jmenuje další nemocný, se kterým byl na pokoji. Miguel Ángel byl okamžitě nápomocen a ještě teď volá a zajímá se o zdraví Filipa.

Kromě toho byli obklopeni týmem lékařů, zdravotních sester, pomocníků, uklízeček a spolubydlících, ve kterých Marie objevila „tvář Boha, který je Láska. Lidé, kteří žijí pro druhé bez pohledu na hodinky, aniž by se mračili a pracují 12, 14 i 18 hodin“.

„Těm, kteří ztratili své příbuzné, bych řekla, ať neztrácí naději a ať si jsou vědomi, že z nebe nám budou pomáhat více. Myslím si, že nám všem je to k zamyšlení -přemítá Marie-. Když se otevírají dveře, naučíme se vážit si přátelství, co to znamená sdílet se s druhými, přijímat je, jakým obrovským štěstím je mít rodinu, co je to pravé utrpení a oběť. Naučili jsme se rozlišovat, co je nezbytné a co je nadbytečné, u každého člověka jsme objevili to nejlepší. A to je ta pozitivní část covid-19.“

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
pribehy-nemocnych-prezili-
koronavirus/](https://opusdei.org/cs-cz/article/pribehy-nemocnych-prezili-koronavirus/) (04.04.2025)